

Књига пророка Данила – број педесет и један

Палмони: откривање Господара времена и језика у Књизи пророка Данила и Откривењу

Jeff Pippenger
2024-01-15

Тај „неки светац који говораше“ у осмом поглављу Књиге пророка Данила, у стиховима тринаест и четрнаест, јесте Христос као Палмони. У књизи Откривење, Христос је означен као Алфа и Омега, што, поред других дивних истина, указује на Христа као на Чудесног Лингвисту; а заједно, књиге Данила и Откривења представљају Христа као Господара времена и језика. Превазилази људске способности да се разуме значај и дубина онога што значи да Христос, као Палмони (Бројилац тајни), уводи тај атрибут Свога карактера у та два стиха који успостављају средишњи стуб адвентизма, али тајне које Бројилац тајни изабере да открије јесу наша одговорност да их препознамо и бранимо.

Тајне ствари припадају Господу Богу нашем; а откривене припадају нама и синовима нашим до века, да бисмо извршавали све речи овога закона. Поновљени закони 29:29.

Откривена је једна тајна: да је Бројилац тајни (Палмони) онај „један светац који говораше“, и да је у два стиха у којима Он открива Себе поистовећен средишњи стуб адвентизма. У та два стиха Чудесни Бројилац указује на „умножење знања“ које је Он, као Лав из племена Јудина, распечатио 1798. године. У та два стиха драгуљи из Милеровог сна, који представљају „умножење знања“, били су, по управљању Палмонијеве руке, објављени на две Авакумове плоче.

Тада чух једнога свеца где говори, а други светац рече ономе извесном свецу који говораше: Докле ће трајати виђење о свагдашњој жртви и о преступу опустошења, да се и светиња и војска предају да буду погажене? И рече ми: До две хиљаде и три стотине дана; тада ће се светиња очистити. Данило 8:13, 14.

Након што је Данило примио пророчку визију о царствима библијског пророштва, а затим чуо небески разговор у тринаестом и четрнаестом стиху, настојао је да разуме „виђење“.

И догоди се, када ја, ја Данило, видех виђење и тражих му значење, гле, стаде преда мном као обличје човека. И чух глас човечији између обала Улаја, који повика и рече: Гаврило, објасни овоме човеку виђење. Данило 8:15, 16.

„Виђење“ које Данило настоји да разуме јесте виђење „хазон“, али виђење „маре“, то је оно за шта је Гаврилу речено да учини да Данило разуме. Свака чињеница има свој значај, и ако се ова чињеница превиди, структура и замисао овог одломка у суштини бивају разрушене. У петнаестом стиху, када Данило настоји да разуме виђење „хазон“, „маре“ је скривено, али је ипак представљено, јер се код израза „обличје човека“ (Гаврило), јеврејска реч „маре“ преводи као „обличје“. У петнаестом стиху заступљене су обе речи које су преведене као „виђење“. Данило, у петнаестом стиху, настоји да разуме „хазон“, али Палмони заповеда

Гаврилу, у шеснаестом стиху, да учини да Данило разуме „маре“. Устројство ова два стиха је намерно и наглашава повезаност и разлику између те две речи.

Палмони је тај који заповеда Гаврилу да учини да Данило разуме „mareh“, јер Онај који заповеда Гаврилу јесте Онај који стоји над водом, и Гаврило је чуо Његов глас, „глас човечији између обала Улаја“. Река Улај је та која тече између обала, а Христос је тај који у Писму стоји над водом. Са том чињеницом повезана је и чињеница да је Христос, као арханђео, Онај који заповеда анђелима. Глас између обала јесте глас „оног неког светог“ у тринаестом стиху, и Његова је реч та која заповеда Гаврилу да учини да Данило разуме виђење „mareh“. У дванаестом поглављу Данилове књиге, Христос је поново између обала реке. У дванаестом поглављу Он је обучен у платно и куне се Оним који живи довека.

А ти, Данило, затвори ове речи и запечати књигу до времена свршетка; многи ће претраживати тамо-амо, и знање ће се умножити. Тада ја, Данило, погледах, и гле, стајаху друга двојица, један с ове стране обале реке, а други с оне стране обале реке. И један рече човеку обученом у лан, који беше над водама реке: Докле ће трајати крај ових чудеса? И чух човека обученог у лан, који беше над водама реке, када подиже своју десну руку и своју леву руку к небу, и закле се Оним који живи довека да ће то бити за време, времена и по времена; и кад доврши расејавање силе светог народа, све ће се ово свршити. Данило 12:4–7.

Човек који беше „обучен у лан, који беше над водама реке“, „подиже Своју десну руку и Своју леву руку к небу, и закле се Оним који живи довека“, и Он је исти онај Човек који је у осмом поглављу заповедио Гаврилу. У десетом поглављу Откривења, Христос такође подиже Своју руку и закле се Оним који живи довека, али тамо стоји и на води и на земљи.

И анђео кога видех где стоји на мору и на земљи подиже руку своју ка небу, и закле се Оним који живи у векове векова, који је створио небо и оно што је на њему, и земљу и оно што је на њој, и море и оно што је у њему, да времена више неће бити. Откривење 10:5, 6.

Моћни анђео из десете главе Откривења јесте Палмони, који је говорио Гаврилу између обала реке у осмој глави, и назначио када ће наступити „свршетак“ „чудеса“ у дванаестој глави. У десетој глави Откривења, Он је онај који је зарикао као „лав“, јер је ту представљен као Лав из племена Јудина.

И један од старешина рече ми: Не плачи; ево, Лав из племена Јудина, Корен Давидов, надвлада да отвори књигу и да разломи њених седам печата. И погледах, и гле, на сред престола и четири жива бића, и усред старешина, стајаше Јагње као заклано, које имаше седам рогова и седам очију, а то су седам Духова Божјих посланих по свој земљи. И дође и узе књигу из деснице Онога који седи на престолу. Откривење 5:5–7.

Као Лав из племена Јудина, Христос је Јагње које је победило да отвори књигу запечаћену са седам печата. Било да хода по води у књизи пророка Данила, или да једном ногом стоји на мору а другом на земљи у Откривењу, сваки од тих пророчких приказа повезан је с пророчким временом. И као Лав из племена Јудина, Христос и запечаћује и отвара Своју

Реч. Као што је запечатио књигу Данилову, тако је и запечатио седам громава у десетој глави Откривења.

„Моћни анђео који је poučavao Jovana bio je niko drugi do Isus Hristos. Time što je svoju desnu nogu postavio na more, a levu na suhu zemlju, pokazuje ulogu koju vrši u završnim prizorima velike borbe sa Satanom. Ovaj položaj označava Njegovu vrhovnu silu i vlast nad celom zemljom. Borba je iz veka u vek postajala sve snažnija i odlučnija, i tako će se nastaviti sve do završnih prizora, kada će majstorsko delovanje sila tame dostići svoj vrhunac. Sotona će, ujedinjen sa zlim ljudima, obmanuti ceo svet i crkve koje ne prime ljubav prema istini. Ali moćni anđeo zahteva pažnju. On više silnim glasom. On treba da pokaže silu i vlast svoga glasa onima koji su se ujedinili sa Sotonom da se suprotstave istini.

„Пошто је ових седам громава изговорило своје гласове, Јовану се упућује налог, као и Данилу у погледу књижице: „Запечати оно што изговорише седам громава.“ То се односи на будуће догађаје који ће бити откривени својим редом. Данило ће стајати у своме уделу на крају дана. Јован види књижицу отворену. Тада Данилова пророчанства имају своје право место у порукама првог, другог и трећег анђела које треба објавити свету. Отварање књижице било је порука у вези с временом.

„Књига пророка Данила и Откривење јесу једно. Једно је пророчанство, друго откривење; једно је књига запечаћена, друго књига отворена. Јован је чуо тајне које су громави изговорили, али му је било заповеђено да их не запише.

„Posebna svetlost data Jovanu, koja je bila izražena u sedam gromova, bila je prikaz događaja koji će se zbiti pod porukama prvog i drugog anđela.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, tom 7, 971.

Христос, представљен као Палмони, Човек у осмој и дванаестој глави који је над водом, јесте такође и моћни анђео с књижицом у Својој руци. Он је Лав из племена Јудиног који запечаћује и распечаћује Своју Реч, и Он је Онај који заповеда Гаврилу, јер је Он Михаило арханђео.

Али Михаило арханђео, кад се препираше с ђаволом и расправљаше о Мојсијевом телу, не усуди се да на њега изнесе хулну оптужбу, него рече: Господ нека те укори. Јуда 1:9.

Михаило је Христово име, и то име представља да Он није само заповедник анђела, него је и Онај који има силу да васкрсава. Име Михаило значи „ко је као Бог“. Када је Навуходоносор у пећи са тројицом достојних видео некога сличног Сину Божјем, видео је Михаила. И арханђео Михаило је такође кнез Божјег народа, против кога се мали рог паганског Рима уздигао на крсту, у испуњењу Данила, осма глава, једанаести стих.

А показују ти оно што је записано у књизи истине; и нема никога ко се са мном држи у овоме осим Михаила, кнеза вашег. Данило 10:21.

Михаило је тај који заповеда анђелима, који васкрсава мртве и који одлучује када се време милости завршава.

„И у то време устаће Михаило, велики кнез који стоји за синове твога народа; и настаће време невоље какве није било откако је народа до тога времена; и у то време избавиће се твој народ, сваки који се нађе записан у књизи.“ Када дође то време невоље, сваки случај је одлучен; више нема времена милости, више нема милосрђа за непокајане. Печат живог Бога је на Његовом народу. Тај мали остатак, неспособан да се брани у смртоносном сукобу са силама земље које је змајева војска постројила, чини Бога својом одбраном. Највиша земаљска власт издала је наредбу да се они поклоне звери и приме њен жиг, под претњом прогона и смрти. Нека Бог помогне Своме народу сада, јер шта ће тада моћи да учине у тако страшном сукобу без Његове помоћи!“ Testimonies, volume 5, 212.

Последња тајна коју Лав из племена Јудиног открива јесте Откривење Исуса Христа, и она обухвата и то да Он управља замисли и устројством сваког елемента Своје пророчке Речи. Човек обучен у платно, који стоји над водама, који подиже Своју руку и куне се Онима који живи вавек, и који виче као Лав, те тиме чини да седам громава изговоре своје гласове, јесте Онај који запечаћује књигу Данилову и запечаћује седам громава Откривења. Он је Тај који отвара књигу запечаћену са седам печата, који има власт да васкрсава, и који је велики Кнез који устаје и објављује крај времена милости. Када је Палмони заповедио Гаврилу да учини да Данило разуме виђење „march“, мислио је управо то.

Није заповедио Гаврилу да учини да Данило разуме визију „хазон“. Визија „хазон“ јесте визија царстава библијског пророштва у осмом поглављу Књиге пророка Данила, од првог до дванаестог стиха, а то је уједно и „визија“ на коју се упућује у тринаестом стиху, у оквиру питања о трајању. „Докле ће трајати визија?“ Визија „хазон“ тиче се свакодневне службе (паганства) и преступа (папства), опустошавајућих сила које газе светилиште и војску.

Тада чух једнога светог где говори; и други свети рече ономе светоме који говораше: Докле ће трајати виђење о свагдашњој жртви и о преступу опустошења, да се и светиња и војска предају да буду погажени? Данило 8:13.

Христос, као Палмони (Дивни Бројилац), бива упитан: „докле“ ће трајати виђење „chazon“, и Он одговара: „до две хиљаде и три стотине дана; тада ће се светиња очистити.“ Потом Данило жели да разуме виђење „chazon“, које се односи на „свакодневну жртву и преступ опустошења, да се и светиња и војска предаду да буду погажени.“ Али Гаврилу је заповеђено да Данилу учини разумљивим виђење „march“. Свака чињеница има свој значај у Речи Божјој. Виђење „march“ јесте виђење вечери и јутра, поистовећено у двадесет шестом стиху.

А виђење о вечери и јутру које је казано истинито је; зато запечати виђење, јер ће бити за многе дане. Данило 8:26.

Реч „виђење“ помиње се два пута у том стиху. Прво упућивање односи се на виђење „маре“ (march), а друго на виђење „хазон“ (chazon). Виђење „маре“ јесте виђење о „вечерима и јутрима“. Јеврејски израз „вечери и јутра“ често се налази у Библији и увек се преводи као

„вечери и јутра“, као што је то случај у двадесет шестом стиху. Једино место у Библији где је преведен другачије него као „вечери и јутра“ јесте четрнаести стих, где је преведен једноставно као „дани“. Стварни јеврејски текст четрнаестог стиха гласио би: „До две хиљаде и три стотине вечери и јутара.“

Стих који представља средишњи стуб адвентизма јесте једини стих у Божјој Речи у коме је израз „вечери и јутра“ исказан једноставно као „дани“. Свака чињеница има свој значај, и ако ништа друго, јасно је да је Палмони намерно стављао нагласак на тај стих. То је учинио тако што је управо умове оних који су преводили Библију краља Џејмса да ту фразу запишу другачије него што је она увек записана у Његовој Речи. Поента која треба да се изведе из ове чињенице јесте да, када је Гаврилу речено да учини да Данило разуме виђење „march“, њему је речено да учини да Данило разуме виђење појаве 1844. године, а не виђење „chazon“ које се односи на гажење светиње и војске.

Визија о „вечерима и јутрима“ односи се на појаву која настаје када је чишћење светиње отпочело 22. октобра 1844. године. Визија о појави 22. октобра 1844. године не односи се на гажење светиње, него на чишћење светиње. Да ли је тог датума било пророчко појављивање?

„Христов долазак као нашег Првосвештеника у Светињу над светињама ради очишћења светиње, приказан у Данилу 8:14; долазак Сина човечјега к Старцу дана, како је представљен у Данилу 7:13; и долазак Господа у Његов храм, који је прорекао Малахија, јесу описи истог догађаја; а то је такође представљено доласком женика на свадбу, који је Христос описао у причи о десет девојака, у Матеју 25.“ Велика борба, 426.

Гаврилу је било наложено да учини да Данило разуме пророчку појаву Христа у Његовом храму 22. октобра 1844. године. Из тог разлога, Гаврило је Данилу дао и друго сведочанство о датуму 22. октобар 1844. године, јер је Гаврило водио сваког библијског писца који је забележио неки облик библијског начела које утврђује да се истина потврђује на основу сведочанства двојице. Ако је Гаврило требало да учини да Данило разуме 22. октобар 1844. године, био му је потребан други сведок да утврди „виђење појаве“.

Гаврило започиње свој рад тиме што се најпре обраћа Даниловој жељи да разуме визију „хазон“, и то тако што утврђује да је визија „хазон“ она визија која се завршава у „време свршетка“ 1798. године.

И зачух глас човечји између обала Улаја, који повика и рече: Гаврило, учини да овај човек разуме виђење. И он приђе онде где стајах; и кад дође, уплаших се и падох нижице; али ми рече: Разуми, сине човечји, јер је ово виђење за време свршетка. Данило 8:16, 17.

„Виђење“ у претходном стиху, то јест „у време краја“, јесте виђење „chazon“, а „време краја“ у књизи пророка Данила јесте 1798. То је „виђење“ које је Данило настојао да разуме, али то није било „виђење“ за које је Гаврилу било речено да учини да га Данило разуме. За то ће Гаврило пружити другог сведока.

И дође близу месту где стајах; и кад дође, уплаших се и падох ничице; али ми рече: Разуми, сине човечји, јер се виђење односи на време свршетка. И док ми је говорио, падох у дубок сан лицем к земљи; али ме се дотаче и подиже ме да стојим усправно. И рече: Ево, обзнанићу ти шта ће бити на последку гнева; јер ће у одређено време доћи свршетак. Данило 8:17–19.

Гаврило преузима свој поверени задатак тиме што обавештава Данила да „погледа“, чиме му ставља до знања да размотри следећу чињеницу. Следећа чињеница јесте да се „последња огорченост“ од два „седам пута“ из Левитске двадесет шесте завршава 1844. године. „Последња огорченост“ је непосредно поистовећена са временским пророчанством, јер има „одређено време“ када ће се „свршити“. „Огорченост“ мора представљати временско раздобље, јер има „одређено време“ за свој завршетак. Када би „огорченост“ била једноставно тренутак у времену, не би имала крај; била би напросто тачка у којој се догодила.

„Гнев“ је имао одређену тачку завршетка која је означена, те стога представља крај једног временског раздобља. То временско раздобље представљено је као „последњи гнев“. Ако постоји последњи, онда мора постојати и први. „Први гнев“ је поистовећен у једанаестом поглављу књиге пророка Данила, и тамо је он такође временско раздобље, јер је папство требало да „делује и напредује“ до краја „гнева“.

И неки од разумних пашће, да се окушају, и очисте, и убеле, до времена свршетка; јер је још за одређено време. И цар ће чинити по својој вољи; и узвисиће се, и величаће себе изнад свакога бога, и говориће чудесне ствари против Бога над боговима; и напредоваће док се гнев не наврши; јер ће се извршити оно што је одређено. Данило 11:35, 36.

У ова два стиха предмет је цар који поступа по својој вољи и узвисује самога себе. Тридесет шести стих јесте стих који Павле парафразира, док поистовећује „човека греха“ који седи у храму Божјем, показујући себе да је Бог. Прогонство током Мрачног средњег века, од 538. године па све до 1798, означено је у тридесет петом стиху, и оно траје до „времена краја“, које је било 1798, што је било „одређено време“. Тридесет шести стих затим указује да ће папство „напредовати“ „док се гнев не наврши“. Стих показује да је папство напредовало до 1798. године, у ком тренутку је прво „негодовање“ било „извршено“. Божја пророчка Реч је „одредила“ да ће папство трајати хиљаду двеста и шездесет година, до 1798, што је било „време краја“.

Прво „негодовање“ окончало се 1798. године, а „последње негодовање“ окончало се 1844. године. Оба негодовања представљена су као временска раздобља, која су имала одређене завршетке, те их то оба одређује као временска пророчанства. Гаврилу је Палмони заповедио да учини да Данило разуме визију појаве („*mareh*“), о „вечерима и јутрима“ (данима) која је указивала на 22. октобар 1844. године, и он је то учинио тако што је обезбедио друго сведочанство за тај датум.

„Хазон“ виђење из тринаестог стиха, које је Данило желео да разуме, било је виђење о гажењу које се завршило у „време краја“ 1798. године. „Маре“ виђење из четрнаестог стиха

завршило се појављивањем Христа у Светињи над светињама 22. октобра 1844. године, у испуњењу временског пророчанства о две хиљаде и три стотине година, а такође и у испуњењу временског пророчанства о две хиљаде и пет стотина и двадесет година. Оба та временска пророчанства приказана су на светим таблицама Авакумовим, за које сестра Вајт утврђује да су биле усмерене руком Господњом и да их не треба мењати.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Имамо многе поуке које треба да научимо, и многе, многе које треба да одучимо. Само су Бог и небо непогрешиви. Они који мисле да никада неће морати да се одрекну неког драгог гледишта, да никада неће имати повода да промене неко мишљење, биће разочарани. Док год се с одлучном упорношћу држимо сопствених идеја и мишљења, не можемо имати јединство за које се Христос молио.” Review and Herald, July 26, 1892.